

סדר הערב:

19:30 ביקור בתערוכה

מנחה הערב: דודו בן זאב.

בערך ב-20:15 דודו יזמין את נורית טל-טנא האוצרת, שתישא דברי הקדמה קצרים לאירוע עם קצת התייחסות לתערוכה, מנקודת מבטה.

קריאת השירים: יעל אבקסיס ודודו בן-זאב

מוסיקה: אריאל שיכולת

פרופ' זלי גורביץ: בעקבות התערוכה

סגירת הערב: שיר של רוברט בליי Robert bly

השירים לערב הנעילה של התערוכה

דודו: קטע הפתיחה לערב: מספרו של פסקל מרסייה:
"רכבת לילה לליסבון".

חלק ראשון. "האני והאחר".

יעל "השיחה". זלי גורביץ
דודו "הערה". מאיר ויזלטיר
יעל "על המרפסת". זלי גורביץ

חלק שני. "אדם מביט על עצמו"

דודו "נועל את עצמך בחוץ". ריימונד קארבר
יעל "פקפוקי ביחס לביקור אצל חבר חדש". רוברט בליי bly

חלק שלישי. "פנייה לתוך האני"/לעולם פנימי

דודו "המחצלת". זלי גורביץ
יעל "כל שושנה". זלדה

ההרצאה של פרופ' זלי גורביץ

סוף. "חיבור בין האני לאחר"

יעל או דודו "לרות". רוברט בליי Bly

השיחה. זלי גורביץ

השיחה זרמת
ושופת כמקלחת
אבל בתוכה
אנחנו בודדים בידד

אני בודד
אתה בודד
אתה בודד?
את בודדה?

אולי רק אני
לא צחקתי
כשכולם צחקו
וגם אני צחקתי

וצחקתי וצחקתי
וצחקתי וצחקתי
והתגלגל אליי הצחוק
מרחוק מרחוק

הערה. מאיר ויזלטיר

אני קבור מתחת לתלי תלים
של תולדות חיי. שם אני נושם
נשימה קצובה וכרה. שם אני נותן
מתנות לכל הבא. שם אני שר
בקול חזק וחסם. שם
אני פשוט פלחם.

אבל תולדות חיי הסבוכים
פורכים אותי בתכריכי חושים,
וגושי אדמה וקצץ
חוצצים ביני ובין עולם האנשים
ופשטותם הכאובה.

ובאים אנשים פארכיאולוגים חוככים
ונועצים בי מעצור ומלקטים קצת חרסים;
ולא מקנן בלבם התשד
כי מתחת לתל אני חי מוקלט,
וכי החרסים הם רק חרסים,
ואינם מספרים אלא קצת מעשים
לאים מתולדות חיי.

על המרפסת. זלי גורביץ

לפני שנים רבות
לפני הרבה גילים
מה שקרה
עוד לא קרה

אני רואה במטושטש
(בֶּעֶרְךָ 1953)
את עצמי
על המרפסת

עומד ומסתכל לרחוב
מחזיק ידיים בְּרֶשֶׁת
שהתקינו על המעקה
שלא ניפול

הוא לא מכיר אותי
ממשיך בְּשֵׁלוֹ
לוקח אֶשְׁכּוֹל ענבים
ויורד לְחֶצֶר

...

חלק שני. אדם מביט על עצמו.

"נועל את עצמך בחוץ, ואחר כך מנסה להיכנס חזרה". ריימונד קארבר

אתה פשוט יוצא החוצה וטורק את הדלת
בלי לחשוב. וכשאתה מסתובב אחורה ורואה
מה עשית,
מאוחר מדי. אם זה נשמע
כמו סיפור חיים, או קיי.

ירד גשם. השכנים עם
המפתח הרזרבי לא היו בבית. ניסיתי וניסיתי
להוריד את החלונות. בהיתי
פנימה בספה, הצמחים, השולחן
והכיסאות, מערכת הסטריאו.
כוס הקפה שלי והמאפרה חיכו לי
על שולחן הזכוכית, ולבי
יצא אליהם. אמרתי, **מה שלומכם, חברים,**
או משהו כזה. אחרי הכל,
זה לא היה כל כך נורא.
כבר קרו דברים גרועים מאלה. זה
היה אפילו קצת מצחיק. מצאתי את הסולם.
לקחתי והשענתי אותו כנגד הבית.
ואז טיפסתי בגשם למרפסת הקומה השנייה,
הנפתי את עצמי מעבר למעקה,
וניסיתי את הדלת. שהיתה נעולה,
כמובן. אבל בכל זאת הצצתי פנימה

בשולחן העבודה שלי, כמה ניירות, והכיסא.
זה היה החלון מן הצד השני
של שולחן העבודה, אליו הייתי מרים עיני
ובוהה החוצה כשישבתי לאתו שולחן.
זה לא כמו למטה, חשבת.
זה משהו אחר.
וזה היה משהו, להסתכל פנימה כך, בלתי נראה,
מן הקומה השניה. להיות שם, בפנים, ולא להיות שם.
אני לא חושב אפילו שאפשר לדבר על זה.
הצמדתי את פניי אל הזכוכית
ודמיינתי את עצמי בפנים,
יושב אל השולחן. מביט למעלה
מהעבודה מדי פעם.
חושב על מקום אחר כלשהו
ועל זמנים אחרים.
האנשים שאהבתי, אז.

עמדתי שם דקה בגשם.
בר מזל אמיתי הייתי בעיני.
אפילו שגל של אָבל עבר דרכי.
אפילו שנמלאתי בושא אלימה
בגלל איך שפגעתי באותם אנשים אז, מזמן.
ניפצתי את החלון היפה ההוא.
וצעדתי חזרה פנימה.

"פקפוקיי ביחס לביקור אצל חבר חדש. רוברט בליי

אני שמח שסוס לָבָן רועה בְּאוֹתוֹ כִּר דשא
שְׁמֵחוּץ לְחֵלוֹן הַמַּטְבֵּחַ שֶׁלָּךְ ; אֶפִּילוֹ כְּשִׁיורד גשם
עדיין נמצא שם מישהו. וּבְקָרִים יורד גשם
לְעִיתִים קְרוֹבוֹת.

עֲלִי לְשִׂאוֹל אֵת עֲצָמֵי אֵינָה מִיֵּן חֶבֶר אֲנִי מְסוּגֵל לְהִיּוֹת.
אתה תרצה לדעת אם אני מְדִיחַ פְּלִים,
או יודע את מְנַת הַסִּיפּוּרִים הַמוֹקְצֵבֵת לִי, או אֵינָה
שִׁירִים שֶׁל נְאֻלָּאס קְטִיבְּנָס בְּעַל-פֶּה.

אני יודע שלא אוכל לְדַבֵּר כֹּל הַזְמַן, או לְגַנוֹב
כֶּסֶף, או לְהַתְלוֹנֵן עַל סֶדְרִי,
או לְחַתּוֹר תְּחָתִּיךְ, או לְדַבֵּר בְּזִלְזוּל
עַל מִשְׁפַּחְתְּךָ.

חֹשְׁשֵׁנִי שְׂיִגִיעַ רָגַע שָׁבוּ
אֶאֱכֹזב אוֹתְךָ, חֶבֶר ; אֲנִי אֶפְנֶה מְעַט
הַצִּדָּה, עֵינֵינוּ לֹא תִפְגְּשֵׁנָה, וּבְחֵוֹץ בְּשִׂדָּה
לֹא יִהְיֶה אִישׁ.

המחצלת. זלי גורביץ

צפתי כחבצלת
בגינה מוצלת
שלי ומואר
כך רויש על מחצלת

רציתי עצרתי
עם משוט מקנה
רציתי סתם שטתי
אנה ואנה

הייתי קטן
כחרגול בין עלים
לידי על עלים
צפו עוד חרגולים

רציתי הייתי
כרויש על עלה
למטה נוסע
למעלה עולה.

כל שושנה. זלדה

כל שושנה היא אי
של השלום המובטח,
השלום הנצחי.

בכל שושנה מתגוררת
ציפור ספירית
ששמה "נכתנו".

ונדמה
כה קרוב
אור השושנה,
כה קרוב
ניחוחה,
כה קרוב
שקט העלים,
כה קרוב
אותו אי –
קח סירה
ונחצה את ים האש.

לרות. רוברט בלי

יש דרך חנינית לעשיית דברים. ענפי ליבנה
מתקמרים מעט כלפי מעלה: או הרוח גורפת אי אלו
פתותי שלג למטה ואז חוברת ללילה:
או את משאירה לי גבעול של תומכה ולא יותר.

כל בוקר יש לנו סיכוי חדש. אנחנו יכולים להלך
פסיעות מספר מאחורי השאר במורד ההר ;
להיכנס לשיחה פאילו שורה עלינו ברכה,
בלי להתעקש על שיטתנו הישנה לעורר רחמים.

יש דרך המקובלת עלייך לדעת מבעוד מועד
למה יצטרך הזולת לפני שתתחיל המסיבה
כשם שעשן נמוג לפעמים
למטה בין ענפים. ואני למדתי

ממך דרך חדשה זו להניח לשיר לנפשו.

מנחה דודו בן-זאב
קריאת שירה: יעל אבקסיס, דודו בן-זאב

עריכה וארגון: זיו פלג בן-זאב